

Departate de trup, acasă la Domnul

2 Corinteni 5.8

R.

© SoundWords, Online începând de la: 20.11.2019, Actualizat: 20.11.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 2 Corinteni 5.8

2 Corinteni 5.8: Suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.

Să fi adormit sau transformat

Sunt două lucruri pentru cel care crede, care merg împreună: pe de o parte siguranța venirii Domnului și pe de altă parte nesiguranța dacă noi vom adormi sau nu înainte de venirea Lui. Numai Dumnezeu știe dacă eu voi fi depus cortul meu trupesc sau dacă îl voi poseda când Hristos va veni în nor. Însă eu nicidecum nu sunt neliniștit în siguranța venirii Sale cu privire la faptul că nu știu dacă atunci voi fi încă în trup sau în afara trupului.

În ambele cazuri o binecuvântare ne este sigură, care depășește cu mult binecuvântarea actuală. Putem fericiți să lăsăm în seama Lui felul în care El decide cu privire la coliba pământescă. Este bine să fim aici pentru El. Mult mai bine este să adormim și să mergem la El. Dar cel mai bine este totuși să ne trezim în asemănarea cu El, fie că eu am adormit ori Îl voi vedea la venirea Lui așa cum este. Aceasta este cel mai important și de asemenea este ceea ce Domnul ne pune mereu înainte ca subiect al speranței noastre. Nimic altceva mai neînsemnat este „prețul luptei” sau împlinirea, căci noi așteptăm să fim glorificați împreună, El și noi!

Este o realitate că Duhul Sfânt leagă pretutindeni în Scriptură năzuința inimilor noastre cu revenirea lui Hristos. Fiecărui sfânt al lui Dumnezeu ar trebui să-i fie de ajuns siguranța că venirea Domnului este chestiunea cea mai înaltă și subiectul „nădejzii fericite”. Dacă înlocuim aceasta cu altceva, aceasta arată că noi nu suntem în armonie cu gândurile Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este incontestabil și nu se poate insista destul în privința aceasta.

Este însă o realitate, că așa de mulți credincioși au adormit de când Adunarea lui Dumnezeu a primit această „nădejde fericită”. Și în jurul nostru un număr mare dintre ei au intrat unul după altul în odihnă. De aceea sufletele noastre doresc cu interes mare și crescând să mediteze la natura binecuvântării lor.

În Paradis

Harul a lucrat în tâlharul de pe cruce. Prețioasă era dorința care s-a trezit deodată în inima lui, și el a primit ajutorul în trei puncte, fiecare din ele fiind nespuse de prețioase în sine. Rugămintea lui a fost:

1. Domnul să se gândească la el
2. la venirea Lui
3. în Împărăția Sa.

Domnul a răspuns la fiecare punct al rugăminții lui și i-a dat mai mult, căci El i-a făgăduit:

1. El va fi cu El

2. chiar astăzi
3. în Paradis!

Adormirea ne aduce binecuvântare

Aceasta ne învață pe deplin despre binecuvântarea acelor care depun aici cortul lor. Putem lega aceasta cu mărturia apostolului Pavel, că credinciosul care este „afară din trup” este „acasă la Domnul” – este „mult mai bine să părăsesc această viață și să fiu la Domnul” – „a muri este câștig”. Din aceasta rezultă clar, că sufletul eliberat savurează următoarele:

1. Binecuvântarea de a fi la Hristos este mult mai bună decât oricare altă binecuvântare aici pe pământ.
2. Este realitate că această binecuvântare are loc imediat.
3. Sufletul este în Paradis în prezența directă a Domnului. Însă locul nu ne este descris mai detaliat.

Așa este învățătura, pe care Duhul Sfânt ne-o dă în Cuvânt. La aceasta mai putem spune, fără să ne temem că ne înșelăm: sunt diferite aspecte ale noii poziții în care duhul nostru va fi introdus, atunci când el va părăsi locuința lui pământească.

Nu va mai fi nici o nevoie

El [duhul] va fi atunci eliberat de trup și prin aceasta de cătușele sau de împotrivirea pe care trupul păcătos i-a adus-o inevitabil, cu toate că acest trup era capabil pentru exercițiile credinței ca unealtă în slujba Domnului într-o lume a păcatului. Cu câtă bucurie vom vedea că noi nu vom mai putea să-l întristăm inima și să dezonorăm Numele Lui binecuvântat!

Păcatul și nevoia le vom fi lăsat atunci pentru totdeauna în urmă, și la fel și orice trudă și neliniște și tot ce ar putea slăbi dragostea noastră și sentimentele noastre pentru Domnul. Fiecare obstacol de pe calea dăruirii va fi dat la o parte și tot ce amintește de căderea în păcat și blestem va fi înlăturat! Dacă mă gândesc la nevoile mele ca și creatură omenească, la slăbiciuni și la degradarea prin boală și suferințe sau la egoismul care lucrează în locuința trupului meu – eu voi fi liber de toate acestea, atunci când voi părăsi trupul.

Nu voi mai simți nici o sărăcie și nici o oboseală sau teamă și durere. S-a terminat cu acțiunea unei voințe stricate, a unui fel de gândire carnal sau a unei inimi vrăjmașe față de Dumnezeu! Când voi părăsi trupul se vor rupe toate legăturile cu carnea și acțiunea ei, cu lumea și elementele ei. Voi fi eliberat definitiv de primul om și de creația lui Adam, de lumea omului și de dumnezeul lumii acesteia. Ce eliberare de vrăjmășia și viclenia lui satan, de „cură păsărarului” și de lume ca domeniu de stăpânire, pe care satan și l-a însușit pe nedrept! Eu nu voi mai fi expus împotrivirii, pe care balaurul o aduce împotriva lui Hristos și a celor ce sunt ai Săi.

Pustia a fost străbătută, cu toate experiențele ei dureroase în luptă și ocară. Am ajuns în cer, unde răul nu poate pătrunde! Toată osteneala se termină acolo în odihna veșnică și în apropierea Lui sublimă.

Siguranța învierii

Este un gând îmbucurător și înviorător, că trupul meu este un mădular al lui Hristos și că lui îi este garantată învierea din pricina Duhului Său care locuiește în mine. Aceasta îi dă siguranță cu privire la ziua aceea. Eu sunt totodată „un duh cu Domnul”. Astfel eu sunt una cu El într-o legătură vie și veșnică. Fie că eu sunt în trup sau în afara trupului – duhul meu, care se reîntoarce la Dumnezeu, găsește acest țel veșnic al prezenței Domnului. Și aceasta îmi dă siguranță, că trupul va fi iarăși unit cu el la venirea Domnului.

Viața este Hristos – moartea este câștig

În afară de Domnul nu a fost nimeni vreodată care să fi trăit peste împrejurări așa cum a trăit apostolul Pavel. El putea spune: „În toate lucrurile și în toate privințele m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4.12,13). Dar totuși el mai spune și: „doresc să mă mut”. Nimeni nu a avut o slujbă mai importantă decât el, care ar fi putut să-l țină aici. Nimeni nu a fost așa de capabil ca el sau mai deplin dedicat Domnului ca slujitor. În chip remarcabil a fost în concordanță cu interesele Domnului aici pe pământ. Aceasta se găsește rezumat în cuvintele: „Pentru mine a trăi este Hristos”, dar el mai adaugă și: „a muri este un câștig!”

Sunt trei aspecte, sub care credinciosul adormit în Domnul poate fi privit:

1. Ce părăsește el sau de ce scapă el
2. ce păstrează el și
3. ce primește el.

Ce părăsim noi

Am văzut deja de ce scapă el. Ce părăsește el este la fel de evident. Probabil că nu se cunoaște destul, căci altfel am prețui mai mult timpul actual și l-am folosi ca timp minunat în felul lui în istoria sufletului!

Desigur fiecare din noi a privit în urmă în timpul tinereții, care nu mai revine, și a fost întristat de zilele rele care niciodată nu mai pot fi făcute bune, sau de ocaziile pentru a face bine, care niciodată nu mai revin. Așa cum această primăvară a vieții și-a pus pecetea pe toți anii care au urmat, la fel este de sigur că primăvara sufletului va marca veșnicia. Acum eu învăț, și aici adun, și dacă pierd ocazia actuală eu niciodată nu voi mai învăța și nu voi mai aduna. Acum este realmente timpul educării sufletului, școala în care el își primește diploma! Toate acestea au un sfârșit atunci când vom părăsi trupul. Dacă am fi suficient de sensibili pentru această realitate, atunci nu ar fi așa de mulți credincioși care neglijează acest timp prețios al primăverii și nu ar neglija Cuvântul: „Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre morți și Hristos va străluci peste tine!” (Efeseni 5.14).

Când eu părăsesc trupul părăsesc și părtășia exterioară, vizibilă a credincioșilor, la fel și Masa Domnului cu legăturile ei bogate și binecuvântate. Este un sfârșit cu străduința de a

păstra unitatea Duhului în legătura păcii. Încetează exercițiile legate de dragostea de frați, și la fel și rugăciunea, compasiunea, dărnicia, ospitalitatea, precum și despărțirea practică de rău, pe care Iacov o denumește „religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu.” În același moment încetează toate acestea, tot ce caracterizează comportarea noastră.

Ce păstrăm noi

Al doilea aspect se referă la ceea ce păstrăm noi. În privința aceasta vreau numai să remarc, că noi vom păstra tot ce harul divin ne-a dăruit pentru veșnicie. Deci ce voi lua cu mine și voi savura în continuare? Viața veșnică, binecuvântarea creației noi, unirea cu Hristos, pacea care întrece orice înțelegere, bucuria negrăită și strălucită și relația în care harul m-a adus și care nu poate fi slăbită sau anulată.

Ce primim noi

Și cu privire la ceea ce noi primim, următoarele sunt clare: eu voi fi intrat în sfârșit în odihna care niciodată nu va fi deranjată, și ea este deplină, adâncă și fără sfârșit! Cât de mult se va bucura duhul meu când atmosfera grea și apăsătoare a pământului acesta va fi trecut și el va fi atunci în prezența Domnului! Ce cunoaștere prețioasă va fi că eu voi fi pentru totdeauna în această prezență binecuvântată. Atunci voi fi în acest domeniu nou al păcii nederanjate, marcată de prezența Mântuitorului și Domnului meu.

Venirea Sa – încununarea

Însă, cu toate că eu mă aflu în pacea adâncă a odihnei veșnice și împreună cu El savurez o fericire curată – eu aștept venirea Lui în acea dimineață fără nori. Atunci El spre bucuria Lui va face să iese din mormânt trupurile aceluia pe care El le-a lăsat să adoarmă în toate timpurile și în toată lumea!

Pe scena lepădării Sale eu am așteptat odinioară venirea Lui. Apoi a venit somnul asupra trupului meu. Dar inima mea a rămas trează, și duhul meu a intrat în prezența Lui. Însă așteptarea mea a rămas, și ea a devenit aceeași cu a Lui. Eu am vegheat împreună cu El. Nu mi-a fost destul să fiu în prezența Lui, ci am dorit să-L văd așa cum este. Nu a fost destul să fiu la El, ci am dorit să fiu ca El, căci aceasta va fi și pentru El o bucurie deosebită. Dar pentru aceasta trebuie să am un trup glorificat, și aceasta am așteptat!

Nu mi-a fost destul că El este încununat cu glorie și onoare pe tronul Tatălui Său, ci eu doresc mult și revelarea gloriei Sale în cer și pe pământ. Voiam să văd cum capul Lui este împodobit cu multe diademe și să mă fac una cu armonia cântării noi, care va preamări caracterul Lui ales. Voiam să-L văd în casa Tatălui și să fiu acolo la El. Voiam să aud ce poate exprima El acolo, și anume dragostea Lui fierbinte și fidelă pentru mireasa Lui și bucuria de nespus și fericirea inimii Sale, când toate lucrurile vor fi așa precum le vrea El. Tot ce Îl va înconjura atunci în cer ca subiect al inimii Lui Îi va sluji toată veșnicia!

Acum eu mă pot preda nestingherit și nederanjat acestei dorințe prețioase a Duhului, și El

Însuși este subiectul acestei dorințe. În putere spirituală pot anticipa fericit cea mai înaltă chestiune, și anume gloria însăși. Dar dacă eu nu voi mai fi în trup, inima mea va dori și mai intens toate acestea și cu perseverență le va aștepta cu răbdarea lui Hristos. Și împlinirea lor îmi va da satisfacerea deplină. Acum inima mea le dorește în timp ce mă aflu în împrejurări pământești, în curând ea va fi sus în cele viitoare. Și numai venirea Lui în nori poate da dorinței inimii mele răspunsul adevărat!

Atunci vom relua slujba adorării în atitudinea care se cuvine numai pentru aceasta. Atunci vom cânta cântări de laudă, așa cum numai cei răscumparați pot face în viața lor. Abia atunci Domnul va vedea rodul deplin al muncii sufletului Său și se va sătura. Abia atunci El ne va prezenta fără cusur înaintea gloriei Sale cu o bucurie care se revarsă. Abia atunci El ne va pune să ședem la masă și El ne va servi. Abia atunci El va împlini orice dorință, care se trezește în inima noastră, deoarece atunci Îl vom cunoaște deplin.

Inima Lui este îndreptată spre acest cel mai înalt țel, dar și inima Duhului și a miresei, care spun: „Vino!” Și El, care aude cu plăcere acest strigăt, răspunde cu bucurie: „Eu vin curând!”, și El adaugă „Amin”-ul Lui.

Și când noi ne vom odihni capul pe pieptul Lui, ca ucenicul pe care Isus îl iubea, chiar dacă o vom face în alt fel – atunci răspundem cu plăcere, fie că suntem în trup sau în afară de trup:

„Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Tradus de la: [Ausheimisch von dem Leib. einheimisch bei dem Herrn](#)

Titlul original: „Absent from the Body—present with the Lord”
din *Bible Treasury*, Anul 12, 1878, pag. 39–44.

Traducere: Ion Simionescu